

De Tao van de Politieke Spelletjes

In de oude wereld vroeg een leerling aan de meester:

"Meester, waarom lijken zoveel mensen bezig met politieke spelletjes?"

De meester glimlachte.

"Welke politiek bedoel je?"

"Regeringen."

"Bedrijven."

"Organisaties."

"Groepen."

"Eigenlijk overal waar mensen samenwerken."

De meester knikte.

"Kom mee."

Ze liepen naar een schaakbord dat op een plein stond.

Twee mannen waren aan het spelen.

De eerste keek voortdurend naar het bord.

De tweede keek voortdurend naar zijn tegenstander.

"Wie van de twee speelt het beste?"

vroeg de meester.

De leerling dacht even na.

"Dat weet ik niet."

De meester glimlachte.

"Dat is verstandig."

Ze gingen zitten.

De eerste speler dacht na over zetten.

Over patronen.

Over mogelijkheden.

De tweede dacht vooral na over indruk maken.

Over winnen.

Over hoe hij eruitzag voor het publiek.

Toen hij uiteindelijk verloor,

begon hij excuses te maken.

Het bord was slecht.

De zon stond verkeerd.

De tegenstander had geluk gehad.

"Wat zag je?"

vroeg de meester.

"Zijn aandacht lag niet bij het spel."

"Precies."

De meester keek naar het schaakbord.

"Dat is vaak het begin van politieke spelletjes."

Ze liepen verder.

Onderweg kwamen zij een groep mensen tegen

die samen een brug moesten bouwen.

Iedereen was het erover eens
dat de brug nodig was.
Toch gebeurde er weinig.
De een wilde voorzitter worden.
De ander wilde erkenning.
Een derde wilde invloed.
Een vierde wilde dat zijn idee als eerste werd gekozen.
De brug bleef ongebouwd.

De leerling keek verbaasd.
"Willen zij geen brug?"
"Zeker wel."
"Waarom bouwen zij haar dan niet?"
De meester glimlachte.
"Omdat het doel langzaam vervangen werd
door de strijd om positie."

Ze liepen verder.
Bij een rivier zag de leerling kinderen spelen.
Zij werkten samen.
Lachten.
Bouwden dammen van stenen.
Wanneer een constructie instortte,
bouwden zij opnieuw.
Niemand vroeg wie de leider was.
Niemand hield een toespraak.
Niemand eiste erkenning.
Toch kregen zij meer gedaan
dan de volwassenen.

De leerling moest lachen.
"Kinderen bedrijven geen politiek."
De meester keek hem aan.
"Nog niet."

Ze gingen zitten onder een boom.
De meester tekende twee cirkels in het zand.
In de eerste schreef hij:

Het doel.

In de tweede:

De positie.

"Wat gebeurt er wanneer mensen gericht blijven op het doel?"
vroeg hij.

"Dan werken zij samen."

"En wat gebeurt er wanneer zij gericht raken op hun positie?"

De leerling dacht na.

"Dan ontstaat strijd."

De meester knikte.

De wind streek door de bladeren.

"Politieke spelletjes beginnen zelden met slechte bedoelingen."

De leerling luisterde aandachtig.

"Zij beginnen vaak wanneer het ego
zich mengt in een gezamenlijk doel."

"Hoe herken je dat?"

vroeg de leerling.

De meester glimlachte.

"Wanneer mensen meer energie steken
in wie gelijk krijgt
dan in wat juist is."

"Wanneer zij meer bezig zijn
met wie de eer ontvangt
dan met het resultaat."

"Wanneer winnen belangrijker wordt
dan dienen."

De zon begon langzaam onder te gaan.

Toen sprak de meester:

"Politiek is niet het probleem."

"Niet?"

"Nee."

"Een groep mensen moet nu eenmaal keuzes maken."

De meester keek naar de rivier.

"Het spel begint pas
wanneer macht belangrijker wordt dan waarheid."

De wind werd zachter.

"Wanneer positie belangrijker wordt dan verantwoordelijkheid."

"Wanneer ego belangrijker wordt dan het geheel."

Plotseling begreep de leerling iets.

Politieke spelletjes waren niet iets
van parlementen alleen.

Niet van directiekamers.

Niet van organisaties.

Zij konden overal ontstaan.

In families.

In verenigingen.

In spirituele groepen.

Zelfs tussen vrienden.

De meester stond op.

"Onthoud dit."

"De speler vraagt:

'Hoe kom ik hoger?''

Hij wees naar de rivier.

"De dienaar vraagt:

'Hoe brengen we het geheel verder?''

De eerste sterren verschenen.

En de leerling begreep:

dat politieke spelletjes beginnen

wanneer mensen vergeten

waarom zij ooit samenkwamen.

De mens die macht zoekt,

raakt vaak verstrikt in het spel.

De mens die dient,

blijft gericht op het doel.

Daarom waakt de wijze

niet alleen over zijn woorden,

maar vooral over zijn motieven.

Want zodra positie belangrijker wordt dan waarheid,

begint het spel.

En zodra waarheid belangrijker wordt dan positie,

eindigt het.